

Крім того, кластери являють собою таку комбінацію конкуренції та кооперації, коли об'єднання в одних сферах допомагає успішно вести конкурентну боротьбу в інших [3, с. 341-349].

Отже, дослідження сутності глобальних проблем та шляхів їх вирішення потребує подальших досліджень. Необхідно об'єднати зусилля світового співтовариства і зберегти планету для майбутніх поколінь. Тільки в єдності з природою, створюючи екологічні будинки, споживаючи органічну продукцію, використовуючи і раціонально розподіляючи відходи виробництва, вирішуючи конфлікти, які є наслідком боротьби за природні ресурси, можливо сконцентрувати увагу на вирішенні пріоритетних завдань розвитку людства.

Література:

1. Внучко С.М. Глобальні проблеми сучасності: причини виникнення та шляхи їх розв'язання / С.М. Внучко // Наукові праці Чорноморського державного університету імені Петра Могили комплексу «Києво-Могилянська академія». Серія: Політологія. – 2014. – Т. 228, Вип. 216. – С. 18-22.

2. Паулі Г. Синя економіка. 10 років, 100 інновацій, 100 мільйонів робочих місць / Г. Паулі; пер. з англ. А. Побережна; ред. Л. Ярошенко – «Risk Reduction Foundation, 2012. – 320 с.

3. Михайліченко Г.І. Формування інноваційних туристичних кластерів як конкурентної переваги розвитку регіону / Г.І. Михайліченко // Менеджмент та підприємництво в Україні: етапи становлення і проблеми розвитку. – 2012. – С. 341-349.

ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ПІДПРИЄМНИЦЬКИХ СТРУКТУР У СИСТЕМІ ПРОГРАМНОГО УПРАВЛІННЯ СТАЛИМ РОЗВИТКОМ ЕКОНОМІКИ

Шевців А.Б., аспірант

Львівський національний університет імені Івана Франка

Сучасний розвиток підприємницьких структур в Україні можливий виключно через виведення бізнесу на новий рівень економічних відносин з врахуванням фундаментальної ідеології сталого розвитку економіки, виходячи з комплексних положень державотворчого патріотизму нації через інвестиційне зростання [1-2].

Варто підкреслити, що у процесі формування галузевих сегментів вітчизняного бізнесу спроектовано безліч програм та інвестиційних проектів, які стосуються, зокрема, переходу на новий рівень сталого розвитку економіки. Так, для цього застосовується концепція загальнодержавної цільової економічної програми розвитку промисловості на період до 2020 року, державна стратегія регіонального розвитку, концепція державної регіональної політики тощо. Проте існує також думка, що здебільшого ці програми та інвестиційні проекти зосереджуються виключно на загальнонаціональних, або

лише на регіональних інтересах без врахування потреб конкретних підприємницьких структур. Властиво з цього, метою дослідження стає аналіз досвіду глобального промислового сегменту та можливості його адаптації для України, виходячи з потреби в інноваційно-інвестиційному розвитку підприємницьких організацій з врахуванням інтересів держави щодо наповнення бюджету.

Підкреслимо, що у цьому контексті державна інноваційно-інвестиційна політика в системі сталого розвитку економіки – це цілеспрямована діяльність держави, представлена економічною, соціальною, екологічною та інституційною політиками, спрямована на створення сприятливих нормативно-правових та фінансово-економічних умов для активізації ринкових відносин у напрямі формування та стимулювання інвестицій з врахуванням як потреб у інноваційності виробництва та випуску конкурентоспроможної продукції, так і принципів сталого розвитку економіки. За цих засад розвиток ринкових відносин у підприємництві на засадах сталого розвитку економіки вимагає організації адекватної системи захисту від впливу можливих негативних факторів та повернення фінансових ресурсів. Хоча, незважаючи на те, що найбільш використовуваними засобами державного управління інвестиційними процесами є монетарна та фіскальна політика, останнім часом регулювання умов діяльності підприємницьких структур здійснюється за допомогою базових інструментів.

Загалом, в основі оцінки ефективності програм та інвестиційних проектів, які реалізуються в системі сталого розвитку економіки лежить традиційна система показників, які порівнюють отриманий ефект від реалізації програми чи проекту з його інвестиційними витратами. Інструментарний формульний апарат для оцінки означених проектів у програмах наведено нижче.

$$NPV = \sum_{t=1}^n \frac{P_n}{(1+r)^n} - IC,$$

$$PI = \sum \frac{P_n}{(1+r)^n} \div IC,$$

$$NPV_{IRR} \sum_{t=0}^n \frac{P_n}{(1+IRR)^t} - \sum_{t=0}^n \frac{I_t}{(1+IRR)^t} = 0,$$

$$PP = \sum_{t=1}^n P^t > IC,$$

$$ARR = \frac{RN}{\frac{1}{2}(IC - RV)},$$

де NPV – чиста теперішня вартість, P_n – прогнозування доходів за роками, r – дисконтна ставка, t – час приведення, n – загальна кількість періодів, IC – величина вихідних інвестицій, PI – індекс рентабельності, IRR – внутрішня норма дохідності, PP – строк окупності інвестицій, ARR – коефіцієнт ефективності інвестицій, I_t – сума інвестицій (витрати) в певному періоді, RN – середньорічний прибуток, RV – залишкова чи ліквідаційна вартість.

Прийнято, що метод розрахунку чистої теперішньої вартості ґрунтується на порівнянні величин вихідних інвестицій із загальною сумою дисконтованих грошових надходжень, які генеруються величиною вихідних інвестицій протягом прогнозованого терміну. Зокрема: якщо отриманий результат матиме вигляд $NPV > 0$, то проект варто прийняти; якщо $NPV < 0$, то варто відхилити; коли $NPV = 0$, то проект не прибутковий і не збитковий.

Загальне піднесення сталого розвитку економіки можливе завдяки моделюванню чіткої стратегії, яка б поєднувала в собі низку механізмів загальнонаціонального, регіонального та місцевого характеру на усіх рівнях управління підприємницькими структурами. Реалізація програм сталого розвитку економіки та їхніх інвестиційних проектів не завжди може принести очікуваного ефекту, оскільки найчастіше при розробці їхніх напрямів стратегіологічно не враховується ні наявний потенціал регіонів держави, ні особливості функціонування окремих підприємницьких структур.

Практично основним завданням розвитку підприємницьких структур промислового сектору через призму державної інвестиційно-інноваційної політики держави є забезпечення її економічної могутності, незалежності і безпеки, інтеграція у систему світових господарських зв'язків та зростання добробуту населення.

Література:

1. Karpinsky V.A. Economic Growth at sustainable development of economy. The monography / V.A. Karpinsky, S.M. Bozshko. – Lviv: Prostir-M, 2006. – 376 p.
2. Карпінський Б.А. Державотворчий патріотизм нації: податкова домінанта інвестиційного зростання: монографія / Б.А. Карпінський. – Львів: Колір ПРО, 2018. – 480 с.

СУЧАСНІ ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ В РОСЛИННИЦТВІ

*Шевченко А.А., к.е.н., доцент,
Ляхова А.Д.*

Одеський державний аграрний університет

В сучасних умовах основним викликом світових інноваційно-технологічних процесів є розвиток сільського господарства, який спрямований на динамічність агровиробництва за рахунок використання передових технологій. Рослинництво в Україні є пріоритетною галуззю. Натуральним показником економічної ефективності в рослинництві є урожайність с.-г. культур.

Як видно з показників на рис. 1, в Україні протягом останніх п'яти років суттєвого зростання урожайності с.-г. культур не спостерігається і середній рівень її по Україні є досить низьким. В нашій країні є потужний потенціал для отримання високих показників урожайності, що можливо тільки за умови використання сучасних перспективних технологій.